

Rolnummer 6392
Arrest nr. 157/2016 van 8 december 2016

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 », gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters E. De Groot en J. Spreutels, en de rechters J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter E. De Groot,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 17 maart 2016 in zake de Belgische Staat tegen Philippe Delsaut en Alessandra Timmerman, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 7 april 2016, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet indien het zo wordt geïnterpreteerd dat het met terugwerkende kracht van toepassing is op de aanslagjaren 2009 en 2010, zonder onderscheid tussen belastingplichtigen die hun woonplaats hebben in een gemeente gelegen in de Belgische grenszone in de zin van artikel 11, § 2, c), tweede lid, van het Belgisch-Frans dubbelbelastingverdrag, en belastingplichtigen die hun woonplaats hebben in een gemeente gelegen buiten die grenszone, ermee rekening houdend dat volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof de terugwerkende kracht van de voormelde instemmingswet verantwoord is wat betreft de gemeenten gelegen in de Belgische grenszone ? ».

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Declercq, advocaat bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend.

Bij beschikking van 21 september 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers E. Derycke en P. Nihoul te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij de Ministerraad binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 19 oktober 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 19 oktober 2016 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Philippe Delsaut ontving in 2008 en 2009 beroepsinkomsten uit Frankrijk die in België vrijgesteld zijn van personenbelasting. Philippe Delsaut en Alessandra Timmerman, geïntimeerden voor de verwijzende rechter, waren op dat ogenblik gedomicilieerd in de gemeente Huldenberg, die zich buiten de Belgische grenszone bevindt.

De geïntimeerden voor de verwijzende rechter vorderen voor de aanslagjaren 2009 en 2010 de ontheffing van de aanvullende gemeentebelastingen op hun bij verdrag vrijgestelde beroepsinkomsten van Franse oorsprong. De mogelijkheid om aanvullende gemeentebelastingen te heffen op beroepsinkomsten die krachtens een dubbelbelastingverdrag in België worden vrijgesteld werd ingevoerd bij het Avenant, ondertekend op 12 december 2008, bij het dubbelbelastingverdrag tussen België en Frankrijk.

De rechtbank van eerste aanleg verklaarde de vordering enkel gegrond wat betreft het aanslagjaar 2009. De Belgische Staat, appellant voor de verwijzende rechter, streeft de gedeeltelijke hervorming van het bestreden vonnis na.

De appellant verwijst naar het arrest nr. 137/2012 van 30 oktober 2012. Volgens de verwijzende rechter gelden de motieven op grond waarvan het Hof de terugwerkende kracht van de in het geding zijnde instemmingswet verantwoord achtte, niet noodzakelijk in het geval dat, zoals te dezen, de belastingplichtigen gedomicilieerd zijn in een gemeente gelegen buiten de Belgische grenszone.

Vervolgens stelt de verwijzende rechter de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In hoofdorde betoogt de Ministerraad dat de prejudiciële vraag niet ontvankelijk is. Artikel 27 van het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragenrecht bepaalt dat een Staat die partij is bij een verdrag zich niet mag beroepen op de bepalingen van zijn nationale recht om het niet ten uitvoer leggen van een verdrag te rechtvaardigen. De terugwerkende kracht waarvan sprake in de prejudiciële vraag vloeit niet voort uit de instemmingswet van 7 mei 2009, maar uit de toepassing van artikel 3 van het Avenant van 12 december 2008. Daaruit volgt volgens de Ministerraad dat de vermeende schending niet steunt op wetbepalingen die het Hof vermag te toetsen.

A.2. In ondergeschikte orde zet de Ministerraad uiteen dat de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord. De motieven van het arrest nr. 137/2012 van 30 oktober 2012 gelden evenzeer in het geval van belastingplichtigen die buiten de Belgische grenszone zijn gedomicilieerd.

De Ministerraad geeft, onder verwijzing naar de artikelen 308, 466, 466bis, 467 en 469 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992), aan dat door België vanaf 1 januari 2009 toe te staan een aanvullende gemeentebelasting op de vrijgestelde inkomsten te vestigen, artikel 3 van het Avenant van 12 december 2008 aansluit bij die bepalingen van het WIB 1992 die betrekking hebben op de aanvullende lokale belastingen bij de personenbelasting die, wanneer een internationale overeenkomst dat toelaat, ten laste kunnen worden gelegd van de rijksinwoners die bedrijfsinkomsten van buitenlandse oorsprong ontvangen die krachtens die overeenkomst van de Belgische belasting zijn vrijgesteld. De belasting wordt in dat geval berekend op basis van de belasting die verschuldigd zou zijn indien de belastingplichtige in België zou worden belast; in het algemeen is zij, zoals de administratieve commentaar bij het WIB 1992 aangeeft, verschuldigd door de natuurlijke personen die op 1 januari van het jaar dat het aanslagjaar aanduidt, hun fiscale woonplaats in de gemeente hebben en er een aanslag in de personenbelasting voor datzelfde aanslagjaar verschuldigd zijn.

Artikel 3 van het Avenant van 12 december 2008, in combinatie met artikel 466bis van het WIB 1992, biedt de Belgische fiscus de mogelijkheid om de vrijgestelde beroepsinkomsten uit Frankrijk in aanmerking te nemen voor de berekening van de aanvullende gemeentebelasting. Aldus kunnen de betrokken belastingplichtigen bijdragen aan de financiering van de gemeentelijke dienstverlening die zij als inwoner kunnen genieten.

Door in de mogelijkheid te voorzien ook ten aanzien van Belgische rijksinwoners met in België vrijgestelde beroepsinkomsten van Franse oorsprong aanvullende gemeentebelastingen te heffen, ongeacht de gemeente waar zij zijn gedomicilieerd, heeft de wetgever een einde gemaakt aan een verschillende behandeling van inwoners van dezelfde gemeente : enkel de inwoners met vrijgestelde beroepsinkomsten van buitenlandse oorsprong waren van gemeentelijke opcentiemen vrijgesteld en droegen niet bij aan de financiering van de gemeentelijke infrastructuur en dienstverlening. Met verwijzing naar het voormelde arrest nr. 137/2012 is de Ministerraad van mening dat de in het geding zijnde maatregel niet op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de betrokken belastingplichtigen. Het feit dat in dat arrest het onderzoek was beperkt tot belastingplichtigen die in de Belgische grenszone zijn gedomicilieerd, doet daaraan niets af. De Ministerraad wijst nog erop dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het Avenant in de mogelijkheid voorziet om gemeentelijke

opcentiemen te heffen op de beroepsinkomsten van alle inwoners, ongeacht het feit of zij grensarbeider zijn of niet.

Ten slotte betoogt de Ministerraad dat de retroactieve toepassing van de instemmingswet op alle gemeenten zonder onderscheid, dus ongeacht hun ligging binnen of buiten de Belgische grenszone, de enige optie voor de wetgever was. Sommige gemeenten worden immers geconfronteerd met het feit dat een groot aantal van hun inwoners enkel beroepsinkomens aangeven die op basis van het Belgisch-Franse dubbelbelastingverdrag zijn vrijgesteld. De terugwerkende kracht van de in het geding zijnde maatregel wordt aldus verantwoord door de noodzakelijke financiële solidariteit van de betrokken rijksinwoners ten voordele van de Belgische gemeenten waar zij zijn gedomicilieerd. Aldus kan volgens de Ministerraad worden voorkomen dat een aantal gemeenten in een moeilijke financiële situatie terechtkomt.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 ».

Dat artikel 2 bepaalt :

« Het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, (hierna ‘ het Avenant ’ genoemd), zal volkomen gevolg hebben ».

De wet van 7 mei 2009 werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 januari 2010.

B.2. Het Avenant waarmee de in het geding zijnde wet instemt, bevat een artikel 3 dat bepaalt :

« In het Slotprotocol van 10 maart 1964 wordt na het punt 6 een punt 7 toegevoegd dat als volgt luidt :

‘ 7. Voor het vaststellen van de aanvullende belastingen die worden gevestigd door de Belgische gemeenten en agglomeraties, houdt België, niettegenstaande elke andere bepaling van de Overeenkomst en van het Aanvullend Protocol inzake grensarbeiders, rekening met de

beroepsinkomsten die in België vrijgesteld zijn van belasting volgens de Overeenkomst en dit Protocol. Die aanvullende belastingen worden berekend op de belasting die verschuldigd zou zijn in België indien de desbetreffende beroepsinkomsten van Belgische oorsprong zouden zijn. Deze bepaling is van toepassing vanaf 1 januari 2009 ' ».

B.3.1. Volgens de Ministerraad zou het Hof niet bevoegd zijn om van de prejudiciële vraag kennis te nemen, vermits de in het geding zijnde terugwerkende kracht niet zou voortvloeien uit de instemmingswet van 7 mei 2009, maar uit de toepassing van artikel 3 van het Avenant van 12 december 2008.

B.3.2. Uit de prejudiciële vraag blijkt dat zij betrekking heeft op artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 houdende instemming met en uitvoering van het voormelde Avenant.

Enkel de wetten waardoor een constituerend verdrag betreffende de Europese Unie of het Europees Verdrag voor de rechten van de mens of een Aanvullend Protocol bij dat Verdrag instemming verkrijgt, zijn aan de prejudiciële bevoegdheid van het Hof onttrokken (artikel 26, § 1*bis*, van de bijzondere wet van 6 januari 1989).

Het Hof kan een wet houdende instemming met een verdrag niet op zinvolle wijze toetsen zonder de inhoud van de relevante bepalingen van dat verdrag in zijn onderzoek te betrekken.

Daar de toetsing van het Hof het onderzoek van de inhoud van het voormelde artikel 3 van het Avenant omvat, moet het Hof ermee rekening houden dat het niet gaat om een eenzijdige soevereiniteitsakte, maar om een verdragsnorm waartoe België zich ten aanzien van een andere Staat volkenrechtelijk heeft verbonden.

B.3.3. De exceptie wordt verworpen.

B.4.1. De verwijzende rechter wenst van het Hof te vernemen of de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, indien zij zo wordt geïnterpreteerd dat zij met terugwerkende kracht van toepassing is op de aanslagjaren 2009 en 2010, zonder onderscheid tussen belastingplichtigen naargelang zij gedomicilieerd zijn in of buiten de Belgische grenszone in de zin van artikel 11, paragraaf 2, c), tweede lid, van de voormelde Overeenkomst van 10 maart 1964.

B.4.2. Zoals het van toepassing was op het voor de verwijzende rechter hangende geschil bepaalde het tweede lid van dat artikel 11, paragraaf 2, c) :

« De grenszone van elke Staat omvat alle gemeenten die gelegen zijn in de zone begrensd door de gemeenschappelijke grens van de overeenkomstsluitende Staten en een lijn getrokken op een afstand van twintig kilometer van die grens, met dien verstande dat de gemeenten die door deze lijn worden doorsneden, in de grenszone worden opgenomen ».

Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de geïntimeerden voor de verwijzende rechter niet zijn gedomicilieerd in de Belgische grenszone in de zin van het voormelde artikel 11, paragraaf 2, c), tweede lid.

B.5. Het Avenant waarmee de in het geding zijnde wet instemt, heeft, in essentie, ten doel de afwijkende fiscale regeling voor grensarbeiders ingesteld door de Overeenkomst van 10 maart 1964 op te heffen, krachtens welke zij belastbaar waren in hun verblijfstaat, en, in beginsel, de algemene bepalingen krachtens welke zij belastbaar zijn in de Staat waar zij hun activiteiten uitoefenen op hen toepasselijk te maken (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, pp. 2 tot 8).

B.6.1. In de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde wet worden de redenen aangegeven die ten grondslag hebben gelegen aan de aanneming van de bepalingen die het mogelijk maken de aanvullende gemeentebelasting op te leggen aan de belastingplichtigen die in België verblijven, maar een voortaan aan de Franse belasting onderworpen beroepsactiviteit in Frankrijk uitoefenen :

« Het Avenant biedt tevens een oplossing voor de financiële problemen van heel wat Belgische gemeenten.

Reeds vele jaren moeten de gemeenten uit de grensstreek met Frankrijk immers het hoofd bieden aan belangrijke financieringsproblemen. Die problemen zijn meer bepaald te wijten aan de aanwezigheid op hun grondgebied van inwoners (bijvoorbeeld Franse ambtenaren) waarvan de beroepsinkomsten ingevolge de Overeenkomst in Frankrijk belastbaar zijn. Conform de huidige bepalingen van die Overeenkomst betalen die personen, die in België vrijgesteld zijn van de personenbelasting, evenmin gemeentelijke opcentiemen, hetgeen voor de begroting van die gemeenten een winstderving betekent die in sommige gevallen aanzienlijk kan zijn. De door het nieuwe Avenant voorziene belastingheffing in Frankrijk van ‘ Belgische ’ grensarbeiders had nog voor grotere problemen kunnen zorgen.

Dit zal echter niet het geval zijn. Het Avenant zal België immers in de mogelijkheid stellen om gemeentelijke opcentiemen te heffen van de beroepsinkomsten van zijn inwoners - grensarbeiders of anderen - die in België belastingvrijstelling genieten op grond van de Overeenkomst en van het Avenant.

Door niet toe te staan dat personen die op 31 december 2008 hun duurzaam tehuis in België hebben nog langer het voordeel van de grensarbeidersregeling genieten, zal het Avenant ook een einde maken aan het verschijnsel van de massale fiscale emigratie naar de Franse grensstreek (2 000 belastingplichtigen per jaar), die eveneens nadelig is voor de financiën van de Belgische gemeenten » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, pp. 8 en 9; in dezelfde zin, *ibid.*, pp. 24 en 25; nr. 4-1143/2, pp. 3 en 4).

Die bepalingen van het Avenant zijn een afspiegeling van artikel 466*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992), dat luidt :

« Wanneer een rijksinwoner beroepsinkomsten uit het buitenland verkrijgt die krachtens een internationale overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting in België van personenbelasting zijn vrijgesteld, worden de in artikel 466 bedoelde aanvullende gemeentebelasting en aanvullende agglomeratiebelasting desalniettemin, voor zover de internationale overeenkomst zulks toelaat, berekend op de personenbelasting die verschuldigd zou zijn in België indien de beroepsinkomsten in kwestie uit bronnen in België zouden zijn verkregen ».

B.6.2. In dezelfde parlementaire voorbereiding wordt voorts aangegeven dat de genoemde aanvullende belastingen kunnen worden geïnd vanaf het aanslagjaar 2009, dat betrekking heeft op de inkomsten van 2008 (*ibid.*, nr. 4-1143/1, pp. 25 en 51; nr. 4-1143/2, p. 3). Omdat de wetgever het mogelijk achtte dat de inwerkingtreding van het Avenant uitbleef (*ibid.*, nr. 4-1143/1, p. 36) en hij zich vragen stelde over de duur van de goedkeuringsprocedure in Frankrijk (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 4), heeft hij in artikel 8 van de wet, « voornamelijk » teneinde « te verzekeren dat België, mocht de inwerkingtreding van het Avenant uitblijven, vanaf aanslagjaar 2009 gemeentelijke opcentiemen kan heffen van de personenbelasting op de beroepsinkomsten van inwoners van België die op grond van de Overeenkomst en van het Avenant in België vrijgesteld zijn van belasting en belastbaar zijn in Frankrijk » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 36), bepaald dat de belastingen en de aanvullende belastingen die voortvloeien uit de toepassing van het Avenant zelfs buiten de aanslagtermijnen waarin is voorzien in het WIB 1992, zouden mogen worden gevestigd.

B.7. Inzake de inkomstenbelasting ontstaat de belastingschuld definitief op de datum van afsluiting van de periode waarin de inkomsten die de belastingbasis uitmaken, verworven zijn.

Bovendien is aan de personenbelasting in België onderworpen elke persoon die op 1 januari van het jaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd als rijksinwoner wordt beschouwd (artikel 308 van het WIB 1992) en de aanvullende gemeentebelasting wordt geheven ten laste van de rijksinwoner die in die gemeente belastbaar is (artikel 467 van het WIB 1992).

B.8. Uit de in B.6.2 aangegeven elementen volgt dat de in het geding zijnde bepalingen, in zoverre zij van toepassing zijn op feiten, handelingen en toestanden (de inkomsten verkregen in 2008 en in 2009) die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat zij in werking zijn getreden (de instemmingswet werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 januari 2010), een retroactief karakter hebben.

B.9. De terugwerkende kracht van wetsbepalingen, die van die aard is dat zij rechtsonzekerheid in het leven kan roepen, kan enkel worden verantwoord op grond van bijzondere omstandigheden, inzonderheid wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

B.10.1. De terugwerkende kracht van de in het geding zijnde bepalingen kan worden verantwoord door de bekommernis om de financiering te waarborgen van de gemeenten wier diensten vroeger werden gebruikt door inwoners die er een duurzaam tehuis hadden, maar er geen lokale belastingen betaalden, rekening houdend met het feit dat zij niet aan de Belgische belasting waren onderworpen. De wetgever heeft in dat opzicht rekening kunnen houden met de datum van 31 december 2008, vanaf wanneer die belastingplichtigen niet langer het voordeel van de grensarbeidersregeling kunnen genieten (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 9).

In de parlementaire voorbereiding wordt in verband met artikel 3 van het Avenant trouwens aangegeven :

« De tekst preciseert dat die bepaling met ingang van 1 januari 2009 van toepassing is. Met andere woorden, vanaf die datum mag België voor het bepalen van de gemeentelijke opcentiemen op de personenbelasting rekening houden met de beroepsinkomsten die krachtens de Overeenkomst en het Avenant vrijgesteld zijn. Teneinde alle betrokken belastingplichtigen op dezelfde manier te behandelen, zal de bepaling worden toegepast vanaf het eerste aanslagjaar dat aanvangt vanaf die datum, te weten aanslagjaar 2009 (dat betrekking heeft op de inkomsten van 2008) » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 25; in dezelfde zin, *Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 6).

B.10.2. Bij zijn voormelde arrest nr. 137/2012 heeft het Hof geoordeeld dat de in het geding zijnde maatregel niet op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de betrokken belastingplichtigen die in de Belgische grenszone gedomicilieerd zijn en die in 2008 en 2009 bedrijfsinkomsten hebben verkregen, aangezien, enerzijds, het publiek over het Avenant was voorgelicht zodra het was ondertekend (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 5) en, anderzijds, zoals aangegeven in de parlementaire voorbereiding, het niveau van de belastingen waaraan die belastingplichtigen in Frankrijk zijn onderworpen, in de regel minder hoog is dan het niveau van de belastingen waaraan zij in België waren onderworpen.

B.11. Aan het voorgaande wordt geenszins afbreuk gedaan door het feit dat, in tegenstelling tot de zaak die tot het voormelde arrest nr. 137/2012 heeft geleid, te dezen de betrokken belastingplichtigen niet in de Belgische grenszone zijn gedomicilieerd. Het feit al dan niet in die grenszone te wonen is immers niet relevant, vermits de in het geding zijnde maatregel in voorkomend geval van toepassing is op alle belastingplichtigen, ongeacht of zij al dan niet buiten de Belgische grenszone zijn gedomicilieerd. In de parlementaire voorbereiding wordt die zienswijze uitdrukkelijk bevestigd. De wetgever vermocht bovendien ervan uit te gaan dat de financiën van de gemeenten moesten kunnen worden beschermd, ongeacht of die gemeenten al dan niet binnen die zone gelegen zijn.

In de memorie van toelichting wordt daaromtrent aangegeven :

« [Het Avenant bevat] een bepaling die de Belgische gemeenten in de mogelijkheid zal stellen om hun opcentiemen te heffen van de beroepsinkomsten van hun inwoners die op grond van de Overeenkomst en van het Avenant belastbaar zijn in Frankrijk.

Deze bepaling (die vergelijkbaar is met die welke voorkomt in de Belgisch-Nederlandse Overeenkomst van 5 juni 2001 alsook in de meeste van de recentelijk door België gesloten overeenkomsten) betreft dus niet alleen de ‘ Belgische ’ grensarbeiders die op grond van het Avenant in Frankrijk belastbaar worden, maar ook alle andere inwoners van België - ongeacht of ze in of buiten de grensstreek wonen - van wie de beroepsinkomsten reeds belastbaar waren in Frankrijk op grond van de Overeenkomst. Deze bepaling is van toepassing op de beroepsinkomsten van alle aard die worden beoogd in artikel 23 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en dus niet alleen op de beloningen van de bezoldigde werknemers » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, pp. 24-25).

In het verslag van de Commissie van de Kamer van volksvertegenwoordigers staat te lezen :

« Zoals aangestipt op bladzijde 25 van de memorie van toelichting (Doc Senaat 4-1143/1), kan België, voor de berekening van de gemeentelijke opcentiemen op de vanaf 1 januari 2009 vastgestelde personenbelasting, dus rekening houden met de beroepsinkomsten van de inwoners van België (grensarbeiders of anderen) die krachtens de Overeenkomst en het Avenant vrijgesteld zijn van belastingen » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 6).

B.12. De in het geding zijnde bepaling is niet onbestaanbaar met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 » schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 8 december 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

E. De Groot